

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11Co/75/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112218858
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112218858.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a JUDr. Kataríny Štrignerovej, v právnej veci žalobcu: O. I., G.. XX.XX.XXXX, K. I. Č.. XXX, štátny občan SR, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom v Trenčíne, proti žalovanému: Č. U. K., Q..A., M. Č.. XX, XXX XX K., IČO: XXX XX XXX, o určenie neplatnosti vyhlásenia veriteľa o splatnosti celej pohľadávky, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.12.2014, č.k. 21C/118/2012-126, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti vyhlásenia veriteľa o splatnosti celej pohľadávky a s použitím § 142 ods.1 zák.č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

Zamietajúci výrok vo veci samej právne odôvodnil § 80 písm. c/ O.s.p., § 1 ods.1,2, § 261 ods.1, § 369 ods.1, § 497, § 829j zák.č. 513/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu 20.6.2006 (ďalej „Obch. zákonník“), § 52 ods.1,2,3, § 53 ods.1,2,3 zák.č. 40/964 Zb. v platnom znení (ďalej „Obč. zákonník“) a skutkovo tým, že účastníci dňa 16.7.2006 uzatvorili Zmluvu o poskytnutí úveru reg. č. XXXX/XXXXX/XXXX, na základe

ktorej bol žalobcovi žalovaným poskytnutý úver v sume X XXX XXX,- Sk (XX XXX euro) za účelom kúpy nehnuteľností - rodinného domu súp. č. XXX na parc. č. XXX na adrese U. I. Č..V.. XXX, a pozemkov, parc. č. XXX - záhrady vo výmere XXX m2, parc. R. Č.. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2, zapísané na LV č. XXX, nachádzajúce sa v katastrálnom území I., U. I., U. G. M. G. Z. (ďalej len „nehnuteľnosti“), žalobca sa zaviazal splatiť úver do 30 rokov od prvého termínu dočerpania úveru mesačnými splátkami splatnými vždy v 25. deň každého mesiaca vo výške X XXX,-Sk (XXX,XX euro). Súd prvého stupňa konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na ním požadovanom určení neplatnosti, keďže určením neplatnosti vyhlásenia o zosplatnení úveru by žalovanému nevznikol dôvod na uspokojenie pohľadávky z úveru realizáciou záložného práva k nehnuteľnosti, ktorým došlo k zabezpečeniu splácania úveru. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu ďalej uzavrel, že v danom prípade úverová zmluva založila medzi účastníkmi nielen obchodnoprávny vzťah (§ 497 Obch. zákonníka), ale aj spotrebiteľský vzťah (§ 1 ods. 2 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1 Obč. zákonníka). Poukazujúc na § 75 ods. 4 písm. d/ zák.č. 481/2001 Z.z. o bankách, čl.III bod 1, čl. VI bod 1,2, čl. VII, čl. IX bod 1,2,4 úverovej zmluvy, čl. II, čl. IV bod 5 písm. a/, bod 6 obchodných podmienok, obsah zmluvy o úvere (dohoda zmluvných strán, že dlžník splatí úver najneskôr do 30 rokov do termínu jeho dočerpania), účel zmluvy o úvere (financovanie kúpy nehnuteľnosti) úverovú zmluvu zaradil medzi

klasické hypotekárne úvery (§ 68 ods.1 písm. a/ zákona o bankách) s tým, že táto neobsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku ani vo vzťahu k úrokom z omeškania (§ 369 ods.1 Obch. zákonníka) a ani vo vzťahu k zmluvnej pokute (§ 300 Obch. zákonníka).

Pokiaľ ide o otázku riadneho a včasného splácania úveru žalobcom, súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania zistil, že v období od 25.7.2006 do 25.11.2008 žalobca vôbec neuhradil splátku splatnú dňa 25.7.2007, 26.11.2007, 25.2.2008, 25.4.2008, 25.7.2008, 27.10.2008 a dňa 25.11.2008. Žalovaný preukázal, že žalobca neuhradil dve, po sebe nasledujúce splátky, splatné dňa 27.10.2008 a dňa 25.11.2008, v dôsledku čoho mu už dňa 26.11.2008 vzniklo právo, aby odstúpil od úverovej zmluvy (§ 506, § 345 ods. 1 Obch. zákonníka, čl. IX. bod 7 úverovej zmluvy, čl. IV bodu 5 písm. a) obchodných podmienok). To, že žalovaný aj naďalej toleroval žalobcovi jeho platobnú nedisciplínu a od predmetnej zmluvy odstúpil až oznámením zo dňa 30.5.2011, bolo vecou žalovaného. Súd prvého stupňa preto ďalej neskúmal prehľad uhrádzania jednotlivých splátok po 25.11.2008 do 25.5.2011, nakoľko z hľadiska vzniku predpokladov na vyhlásenie predčasnej zročnosti pohľadávky by bolo ďalšie dokazovanie za uvedené obdobie nadbytočné a nehospodárne. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobca bol počas splácania úveru v období od 25.7.2006 do 25.11.2008 iba raz v kredite, v celkovej sume X,XX euro a počnúc obdobím od 25.3.2008 do 25.11.2008 bol v sústavnom debete, ktorý predstavoval dňa 26.11.2007 sumu XXX,XX euro, dňa 27.11.2007 sumu XXX,XX euro, dňa 25.1.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.2.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.3.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.4.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 26.5.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.6.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.7.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.8.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 25.9.2008 sumu XXX,XX euro, dňa 27.10.2008 sumu XXX,XX euro a dňa 25.11.2008 sumu XXX,XX euro. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého „následne po zlepšení podnikateľského zázemia, hradil splátky úveru vo vyššej výške než bol v skutočnosti povinný a zameškanú splátku ihneď vyrovnal“. Je síce pravdou, že žalobca v priebehu splácania úveru uhradil v niektorom období vyššiu mesačnú splátku, než aká vyplývala z čl. VI bod. 2 zmluvy v spojení s čl. IX bod 6. zmluvy a čl. III bod 1. a 2. zmluvy, avšak v období od 25.3.2008 do 25.11.2008, a ani v období od 26.11.2008 do 25.5.2011 sa mu nikdy nepodarilo „dorovnať“ svoj dlh vzniknutý z dôvodu riadneho a včasného neuhradenia splátok za predošlé kalendárne obdobie.

Súd prvého stupňa z oznámenia žalovaného o zosplatnení úveru zo dňa 30.5.2011 zistil, že do dňa 30.5.2011 bol žalobca niekoľkokrát márne vyzvaný žalovaným, aby bez meškania zaplatil svoj splatný záväzok, vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 20.6.2006. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol aj naďalej v omeškaní s plnením jeho záväzkov z uvedenej zmluvy, žalovaný vyhlásil celú svoju pohľadávku z úveru dňom 25.5.2011 za splatnú a súčasne vyzval žalobcu na zaplatenie celej zvyšnej čiastky vo výške XX XXX,XX euro do 10.6.2011 s upozornením, že ak tak žalobca neurobí, žalovaný pristúpi k vymáhaniu pohľadávky súdnou cestou alebo poverí jej vymáhaním externú špecializovanú spoločnosť. Predmetné oznámenie bolo doručené do vlastných rúk žalobcu dňa 21.6.2011. Uvedené znamená, že ak sa žalobca dostal do omeškania s úhradou dvoch splátok za obdobie od 26.9.2008 do 25.11.2008, žalovaný mal právo odstúpiť od zmluvy, a to na základe oznámenia o odstúpení od zmluvy. Z obsahu tohto jednostranného právneho úkonu vyplýva označenie osoby, ktorá úkon vykonala (Č.N. U. K., Q..A..), označenie osoby, ktorej bol úkon adresovaný (O. I.Á.), označenie úverovej zmluvy, ktorej sa odstúpenie týka (úver č. XXXXX), dôvod odstúpenia od zmluvy (omeškanie dlžníka), určenie dátumu splatnosti úveru (25.5.2011), určenie dátumu, ku ktorému mal žalobca uhradiť zvyšnú časť neuhradeného úveru (10.6.2011) a uvedenie dátumu, vrátane mien a priezvisk zamestnancov žalovaného, ktorý tento úkon v mene žalovaného uskutočnili. Pokiaľ ide o platnosť samotného právneho úkonu, súd prvého stupňa po preskúmaní jeho obsahu konštatoval, že oznámenie o odstúpení od úverovej zmluvy obsahovalo všetky náležitosti, pričom zo strany žalovaného bol tento právny úkon vykonaný slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 ods. 1 Obč. zákonníka) a v súlade s ust. § 344, 345 ods. 1, § 506 Obch. zákonníka a dobrými mravmi.

Súd prvého stupňa napokon v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o tom, či pojednávanie nariadené na deň 12.12.2014 vykoná v neprítomnosti účastníkov, vzal do úvahy : a) dĺžku súdneho konania (konanie trvalo 2 a pol roka, čo nie je v súlade s ústavným právom účastníkov na konanie bez zbytočných prieťahov), b) právnu a faktickú zložitú veci (z vykonaného dokazovania ku dňu 12.12.2014 bolo zrejmé, že v danom prípade sa nejedná o právne a fakticky zložitú vec s tým, že opodstatnenosť, či neopodstatnenosť nároku žalobcu mal súd ku dňu 12.12.2014 preukázanú z listinných dôkazov), c) potrebu výsluchu účastníkov (súd prvého stupňa nepovažoval za

potrebné vypočúť v tejto veci účastníkov, pričom predvolaním na pojednávanie umožnil účastníkom sa pojednávania osobne zúčastniť), d) preukázanie doručenia predvolania právneho zástupcovi žalobcu a žalovanému na pojednávanie, e) neopodstatnené podanie žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania, f) žalovaný nepovažoval svoju účasť na pojednávaní za potrebnú. Z dôvodu, aby v konaní nedochádzalo k zbytočným prieťahom, súd prvého stupňa na pojednávaní nariadenom na deň 12.12.2014 konal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov (§ 119 ods.1,2, § 101 ods.2, § 1, § 6 O.s.p.).

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. O.s.p. a síce, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy , potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods.2 písm. a/, c/, d/ O.s.p.). Súd prvého stupňa mu svojim postupom zásadným a neprípustným spôsobom odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na rovnosť zbraní v občianskom súdnom konaní. Medzi svojimi návrhmi na vykonanie dôkazov žiadal o vykonanie výsluchu účastníkov, keď tieto výpovede považoval za veľmi dôležité a rozhodujúci dôkaz vo veci (nakoľko bol niekoľkokrát v pobočke žalovaného, kde jednal o uzavretí zmluvy, spôsobe čerpania úveru i spôsobe jeho splácania a žalovaný mu ústne odsúhlasil dočasné zníženie splátok). Ako spotrebiteľ považoval za kľúčové vyjadriť sa osobne vo veci a položiť žalovanému otázky ohľadne spôsobu a priebehu dojednávania úveru, ktorý spôsob a priebeh nepochybne majú zásadný význam na celkové posúdenie jeho úverového spotrebiteľského vzťahu. Súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 12.12.2014 konal v jeho neprítomnosti i napriek tomu, že navrhol odročenie toho pojednávania z dôležitého dôvodu, t.j. jednak vopred plánovaného vyšetrenia vo vysoko špecializovanom zdravotníckom zariadení a jednak vopred vytyčeného termínu iného súdneho pojednávania, a to bez zbytočného odkladu. Súd prvého stupňa mu do termínu pojednávania neoznámil, ako posúdil jeho žiadosť o odročenie pojednávania i napriek tomu, že disponoval telefonickou a emailovou adresou jeho právneho zástupcu. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby v priebehu jedného mesiaca oznámil buď žalobcovi alebo jeho právneho zástupcovi, ako mieni posúdiť jeho žiadosť o odročenie pojednávania prípadne, či k posúdeniu žiadosti vyžaduje doloženie ďalších listinných dokladov alebo doplnenie iných skutočností, ak mal pochybnosti o pravdivosti v nej uvedených údajov. Súd prvého stupňa mu svojim postupom znemožnil vyjadriť sa k dôkazom predloženým žalovaným a bližšie objasniť celkovú situáciu okolo vzniku a priebehu úverového vzťahu jeho výsluchom. Súd prvého stupňa si zrejme dostatočne neuvedomil, že bremeno tvrdenia je uvedenie rozhodujúcich skutočností podporujúcich návrh navrhovateľa, nie ich preukázanie v konaní, to je už dôkazné bremeno. Súd prvého stupňa však nevedel, prečo tento dôkaz odmietol vykonať a jeho skutkové závery v odvolaní napadnutom rozsudku tak nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V odvolaní napokon zdôraznil, že zásadou hospodárnosti a rýchlosti zakotvenou v § 6 O.s.p. súd nikdy nemôže ospravedlniť porušovanie práv účastníka konania a už vôbec nie porušovania základných ľudských práv a slobôd.

Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť. Konštatoval, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci úplne a správne a vykonal všetky potrebné dôkazy.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatnenej žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní zamietol žalobu na určenie neplatnosti vyhlásenie veriteľa o splatnosti celej pohľadávky zo dňa 30.5.2011. Keďže vo svojom rozhodnutí dostatočne a vyčerpávajúco zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce podstatný právny význam pre posúdenie veci, odvolací súd osvojac si vecné a právne dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods.2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

V záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami žalobcu (§ 212 ods.1 O.s.p.) udáva nasledovné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu nebolo vydané v konaní postihnutou niektorou z procesných vád uvedených v § 221 ods.1 O.s.p., t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde sa konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným, odvolací súd po posúdení okolnosti prejednávanej veci dospel k záveru, že konanie súdu prvého stupňa netrpí vadou uvedenou v ust. § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p., ktorou žalobca odôvodňoval podané odvolanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu, ktorá je z hľadiska § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady zakladajúce zmatečnosť súdneho konania, ktoré zaviniť súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú, možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelne uplatnenie alebo bránenie práva proti druhému účastníkovi.

Ako prvoradá je potrebné konštatovať, že žalobcom namietaná okolnosť odňatia možnosti konať pred súdom tým, že súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti v priebehu pojednávania nariadeného na deň 12.12.2014 nie je dôvodná.

Podľa § 119 ods.1,2,3 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä:

- a) dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,
- b) deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel,
- c) ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

Odvolací súd v nadväznosti na citované zákonné ustanovenia poznamenáva, že účastník konania, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť túto skutočnosť bez zbytočného odkladu po tom,

čo sa dozvedel o dôvode na odročenie pojednávania, prípadne odkedy sa o ňom mohol dozvedieť alebo ho mohol s prihliadnutím na všetky okolnosti predpokladať. Zákon zároveň ustanovuje náležitosti, ktoré musí obsahovať návrh na odročenie pojednávania. V prvom rade to musí byť dôvod, pre ktorý žiada účastník pojednávania odročiť, ďalej musí uviesť dátum, kedy sa o tomto dôvode dozvedel. Tento údaj je pre súd potrebný z toho dôvodu, aby vedel posúdiť, či účastník oznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu. V prípade, ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní.

Z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca žalobcu (ktorý prevzal zastupovanie žalobcu dňa 9.9.2011) písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 13.11.2014 požiadal o zmenu termínu pojednávania určeného na deň 12.12.2014 z dôvodu, že v tento termín sa B.. K. zúčastní pojednávania na Okresnom súde Trenčín v právnej veci navrhovateľky B.. M. W. proti odporcovi E. F. Q. V. vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/98/2009, ktorého termín sa dozvedeli na pojednávaní dňa 10.10.2014. V podaní ďalej oznámil, že nariadeného pojednávania sa nemôže zúčastniť ani B.. A. K., nakoľko v uvedený termín cestuje na vopred naplánované lekárske ošetrovanie do Národného endokrinologického a diabetického ústavu v Ľubochni. Právny zástupca žalobcu ani k uvedenému podaniu a ani dodatočne nepriložil žiaden doklad preukazujúci dôležitosť dôvodu, pre ktorý navrhol nariadené pojednávanie odročiť.

Za daného stavu, kedy súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu a vo veci v priebehu pojednávania nariadeného na deň 12.12.2014 rozhodol, neodňal tým možnosť žalobcovi konať pred súdom a realizovať jeho zákonom priznané procesné práva. Je treba sa zhodnúť s názorom súdu prvého stupňa prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, že v danom prípade boli splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov s prihliadnutím na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods.2 O.s.p.). Písomné podanie doručené súdu prvého stupňa dňa 13.11.2014, ktorým právny zástupca žalobcu žiadal odročenie pojednávania, nespĺňalo náležitosti uvedené v ustanovení § 119 O.s.p. - právny zástupca žalobcu nedoručil súdu vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav B.. A. K. neumožňuje účasť na pojednávaní, resp. že sa pojednávania nemôže zúčastniť bez ohrozenia života alebo vážneho zhoršenia zdravotného stavu, resp. doklad preukazujúci existenciu a nevyhnutnosť tvrdeného lekárskeho ošetrovania a vo vzťahu k dôvodom na strane B.. K. žiadosť neobsahovala listinu, resp. iný dôkaz preukazujúci, že dňa 12.12.2014 sa má vo veci vedenej na Okresnom súde Trenčín vedenej pod sp.zn. 26C/98/2009 uskutočniť pojednávanie, ktorého sa mal právny zástupca žalobcu zúčastniť. Súd prvého stupňa preto správne na toto podanie neprihliadol a vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu prejednal a rozhodol (§ 101 ods.2 O.s.p.) pri prihliadnutí na obsah spisu a dôkazy vykonané do uznesenia, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené. Pre úplnosť je treba dodať, že podľa ust. § 119 ods.4 O.s.p., súd prvého stupňa po zistení existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania, o tejto skutočnosti bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní alebo upovedomení, spravidla aj s uvedením dňa, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Občiansky súdny poriadok však v žiadnom ustanovení nepredpisuje povinnosť konajúcemu súdu oznámiť účastníkom, že návrhu na odročenie pojednávania predloženého účastníkom konania nevyhovelo a ani ich vyzývať na zosúladenie predloženej žiadosti o odročenie pojednávania s ust. § 119 O.s.p., príp. na doloženie dôkazov preukazujúcich existenciu deklarovaného dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania.

K žalobcom uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ O.s.p. vyplývajúcim z obsahu odvolania (t. j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia

dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov (§ 101 ods.2 O.s.p.) pri prihladnutí na obsah spisu a dôkazy vykonané do uznesenia, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené s prihliadnutím k tomu, že skutkový stav vyplývajúci z obsahu spisu mu umožňoval vo veci rozhodnúť, na vec aplikoval správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Na základe uvedeného potom okolností namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu o nevykonaní ním navrhnutého dokazovania - výsluchu účastníkov konania je treba uviesť, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K uvedenému je treba uviesť, že citované predpisy neustanovujú žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené a úprava týchto záležitostí sa ponecháva na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Právomoc konať o veci ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje aj právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu účastníkov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je teda vždy vecou konajúceho súdu (§ 120 ods. 1,2 O.s.p.), a nie účastníkov konania. V súvislosti s týmto dôkazným návrhom žalobcu, ktorý súd prvého stupňa nepovažoval za potrebné vykonať pri akceptovaní postupu podľa § 101 ods.2 O.s.p. je treba uviesť, že vykonanie takéhoto dokazovania pri zohľadnení skutkového stavu vyplývajúceho z obsahu spisu a dôkazov vykonaných do uznesenia, ktorým súd prvého stupňa vyhlásil dokazovanie za skončené, sa odvolaciemu súdu javí ako nadbytočné, nesmerujúce k preukázaniu okolností podstatných pre právne a skutkové posúdenie uplatnenej žaloby.

K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci prvostupňový súd zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (vrátane výroku o trovách konania) podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému, ktorý si právo náhradu trov odvolacieho konania

podľa § 151 ods.1,2 O.s.p. neuplatnil a tieto mu z obsahu spisu nevyplývajú, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V danej veci bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods.3 O.s.p.) a v súlade s ust. § 21 ods.2 zák.č. 36/2005 Z.z. v platnom znení o Spravovacom a kancelárskom poriadku bolo v rovnakej lehote zverejnené v elektronickej podobe na webovej stránke súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.